

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211095158336/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

opstillet noget bedre, og vel er det usikrere, men det kald er mægtigere, og vel ved jeg ikke, hvor det fører hen, men det er det stærkeste, jeg endnu har mødt; derfor går jeg efter det, for selve det at følge, hvad det drager mig hæftigst, det ved jeg nu, er den højeste lykke, selv om det hele så ender med et fald.

Farvel, gamle tanker! I fine eller sværmeriske indfald, farvell Jer har jeg aldeles ingen brug for mer, I nette, små tingester. Nu er jeg blevet et andet menneske, jeg hører hellere et rask studentbist end en engbrynsng nattegals klynken. Jeg skal højere op og længere ned, ud til grænserne, ja, jeg begerer endosse det umulige. Intet uden blindhed skal skræmme mit øje fra at se, selv om synerne skulde være af en overmenneskelig gru, ingen dristig tanke skal forberde mit sind, indtil det fordummes i døden.

Jeg føler en uendelig kraft i mig; det er, som om jeg ikke var et enkelt menneske, men hade et helt slægtled i mig; aldrig før har jeg på den måde kendt udsædeligheden. Jeg mærker utallige kommende slægters ånder i mig, jeg har summen af mange forfædres kraft i mig, og når jeg tænker, da er det, som om tallose slægtled tænkte sammen med mig.

Skulde der så være nogen grænse for mig? Skulde der være noget som helst til at holde mig tilbage? Skulde der findes endog blot det sandikom, det støvgran, der turde lægge sig på mine vinger og tyngte mig ned under påskud af, at det hører med til den livets ballast, som et menneske efter sigende ikke tør kaste bort, uden at han tar skade på sin sjæl!

Intet menneske kan stanse dig, o sjæl, og hvis noget stanter dig, da må det være stærkere end menneskene.